

Fehér Ferenc

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXII. évfolyam, 6. szám, 2018. február 9.

A magányt kompenzálta a fontosság tudat, az pedig Feri képzeletének a műve volt. Részben reális elemekből állt: a század egyik legnagyobb gondolkodójának jelenlétéből, saját tehetségükből, hitükből, munkaképességükből, erkölcsi integritásukból. De a Budapesti Iskola nincs az ő képzelete nélkül (mint ahogy szétesésében is kulcsszerepe volt). A fontosság lesugárzott rám is, Feri nyomán úgy éreztem, hogy egy világáramlat része vagyok. Nagy erénye volt, hogy ki tudta szabadítani az embert a - hogy úgy mondjam - „kis pont”-tudatból, és meg tudta világítani gondolatainak, megírt vagy tervezett dolgainak összefüggését „a nap követelményével”, még hozzá világméretű összefüggésekben. Kikerestem, ezt írtam róla szóló nekrológomban: „Fehér kezében a világ dolgai ügyekké váltak. Ez talán ijesztően hangzik, s volt is, akit megijesztett. Voltak, akik lerázták az erkölcsi kényszert, amely Fehér elánjában és retorikájában testet öltött, s nem tagadom, lehettek olyanok is, akiket megroppantott.”